

"Un festival ha de servir al cinema local"

Roc Villas s'estrena de director del Festival Internacional de Cinema de Catalunya. Del 6 al 16 d'octubre ens presenta a Sitges títols tan atractius com 'Existen Z', 'The Blair Witch Project' i el film català de terror 'Els sense nom', de Jaume Balagueró.

Amb què ens sorprèn Sitges 99?

—Amb moltes coses. Enguany comptem amb dues retrospectives molt interessants, l'una dedicada a Jacques Demy, que es va morir fa anys, i l'altra a Dario Argento, que és viu i actiu, i del qual mostrem el darrer film, datat de l'any passat, que s'estrena per primer cop a l'estat espanyol. També és interessant de destacar algunes de les projeccions en 70 mm, que, a més de la repesca de títols, signifiquen la repesca d'un sistema de projecció que ja fa anys que ha caigut en desús, perquè és un sistema car i pesat. Aquí destacaria la re-projecció de *Vértigo*, de Hitchcock, en una versió restaurada sobre negatiu de 70 i amb so digital, que van fer als Estats Units fa uns tres anys i que aquí encara no havia arribat. També la recuperació d'una còpia d'*Alien*, en 70 mm i amb tots els detalls tècnics corresponents, realitzada als Estats Units aquest estiu, en commemoració del vintè aniversari de la pel·lícula. I es recupera també *Porgy and Bess*, l'òpera de George Gershwin adaptada per Otto Preminger, que fa molts anys que no es veu en cinema, ni en televisió, ni en vídeo, i que nosaltres hem trobat en 70 mm, el mateix format amb què originàriament es va estrenar.

—I què en destacaria, de la secció oficial?

—En la secció de Fantàstic hi ha novetats molt esperades pel públic, com ara *Existen Z*, de Cronenberg; *The Blair Witch Project*, un film nord-americà que ha batut rècords aquest estiu; *Els sense nom*, de Jaume Balagueró, un film català de terror, del qual en aquest moment ja s'han esgotat les localitats; i l'última pel·lícula de David Mamet, *The Winslow Boy*, que tanca el festival. A més, també hi ha films menys coneguts que són per al Festival un

descobriments de nous autors i de noves cinematografies. I en la secció de Gran Angular passa una cosa semblant.

—Hi ha cap film que consideri especial perquè hagi costat molt d'aconseguir?

—La majoria de pel·lícules són difícils d'aconseguir per dificultats de disponibilitat i per la competència

entre festivals. S'ha de fer una batalla per cada un dels títols, i pensa que enguany n'exhibim una xifra esfereïdora: 623! Això inclou llarg-metratges, curt-metratges, vídeos, documentals, sèries... Però vull destacar una pel·lícula, de la qual no puc dir encara el títol perquè és la pel·lícula sorpresa del Sitges 99. De tot l'equip d'aquest festival, només jo sé quina és. És una pel·lícula per la qual lluitava des de fa molt temps, i finalment l'empresa distribuïdora s'ha avingut a cedir-me-la, però amb aquesta condició de mig anonimat, que només es revelarà dos o tres dies abans de la projecció, que serà el 15 d'octubre a la una de la matinada. Únicament diré que és un títol important amb actors coneguts i un director de prestigi. Normalment les pel·lícules sorpresa dels festivals són petites rareses que no encaixen gaire en la programació del festival. Enguany, la pel·lícula sorpresa de Sitges és un film important.

—Hi ha hagut gaires canvis amb la nova direcció?

—Com que em vaig fer càrrec del festival el mes d'abril, allò que de cap manera no em vaig plantejar va ser de renovar estructures d'una forma profunda, a part el fet que l'estructura del festival com a tal ja m'agradava, ja m'estava bé, a mi. He fet petits retocs de façana, evidentment: no és igual un director que un altre. Per moltes afinitats en comú que hi hagi, som dues persones diferents, i és normal que hi hagi algu-

"La secció de l'Audiovisual Català és molt important, si no existís s'hauria d'inventar. Un festival, a més d'entretenir, ha de servir per al cinema local. Seria absurd que Sitges es desenvolupés al marge de la realitat del país."

nes diferències, però no afectaran l'estructura del festival, ni la seva línia, coneguda de tothom.

—*Sitges serà sempre fantàstic?*

—Fa tres anys, en el moment que es va crear una nova secció que no era de gènere fantàstic, la secció Gran Angular, es va especular molt sobre si Sitges es despenia d'aquest element de la seva personalitat. De cap manera; Sitges no es pot desprendre del gènere fantàstic perquè és la seva personalitat, és conegut a tot arreu del món per això i té tota la intenció de continuar així. Però passa que hi hem afegit algunes coses que abans no hi eren, com el Gran Angular, com la secció d'Animació, que enguany ha crescut considerablement amb una programació important, i la secció de l'Audiovisual Català. També hem tocat l'aspecte no estrictament cinematogràfic, sinó més de festa. Enguany hi haurà una pantalla gegantina a la platja on es projectaran fragments de pel·lícules ininterrompudament, per tal de convertir el festival, més enllà de l'interior de cada sala, en una mena d'esdeveniment públic.

—*La presència de produccions catalanes hi és notable. Es tracta de continuar impulsant l'audiovisual català?*

—Aquesta secció és molt important i, si no existís, s'hauria d'inventar. Un festival també ha de servir d'alguna cosa, a més d'entretenir, i ha de servir primerament per al cinema local, després per al cinema de l'estat i en última instància per a tot el cinema que s'hi presenta. Seria absolutament absurd que el festival es desenvolupés al marge de la realitat del país, que ha anat augmentant, sobretot en qualitat. El primer any d'aquesta secció es va fer una mostra de pràcticament tot allò que hi havia, simplement perquè existia. A partir del segon any es va començar a seleccionar i enguany la tria ha estat molt rigorosa. Creiem que no té sentit de presentar productes de baixa categoria. Hem aconseguit una mostra molt heterogènia, de produccions per a televisió, llarg-metratges, curt-metratges, documentals i pràctiques d'escola, que en el fons constitueixen el teixit audiovisual del país, que de cap manera no es limita al camp dels llarg-metratges. A més, a cada secció oficial tenim una pel·lícula catalana de les quals em sento orgullósíssim, i que s'han triat sense ni una gota de paternalisme: *Els sense nom*, al Fantàstic, que s'exhibeix en doble versió original, catalana i castellana; i *Mones com la Becky*, de Jordà i Villazán, al Gran Angular, realitzada de manera que els diàlegs són en castellà i la veu en off, en català.

—*No és gaire corrent de trobar pel·lícules catalanes al Fantàstic, oi?*

—El Fantàstic és, en general, un gènere poc corrent, tant en el cinema català com en l'espanyol. Però enguany és l'excepció, perquè hi ha una pel·lícula catalana i una d'espanyola (*La mujer más fea del mundo*, de Miguel Bardem), a la secció Fantàstic.

—*Vista la producció de les escoles del país, com preveu el futur del nostre cinema?*

—Aquests treballs permeten de fer-se una idea de com seran les noves generacions de creadors; són un

indicatiu, però insuficient per a fer profecies. El nivell dels treballs és bo i deixa preveure amb optimisme la incursió d'una generació nova de professionals ben preparats, que si, tanmateix, no troben un brou de cultiu apte perquè hi puguin créixer, poden acabar venent màquines de rentar. Això ja no depèn de les escoles, sinó de la situació en què es trobi la infraestructura industrial de l'audiovisual que hi ha en aquest país, que és molt més forta d'allò que tradicionalment es reconeix, però que es troba mancada de llarg-metratges. Un audiovisual que no tingui bons llarg-metratges és mancat, és un tren sense locomotora. Però que no hi hagi una locomotora amb tan bones condicions com ens agradaria, no vol pas dir que no hi hagi un nombre respectable de vasons de càrrega i de passatgers. Aquest tren ja es va engegant, i la incògnita ara està a saber quina velocitat arribarà a fer en el futur. I això ja depèn exclusivament de la manera com es preocupin de la màquina.

"Vull destacar una pel·lícula, de la qual no puc dir encara el títol perquè és la pel·lícula sorpresa del Sitges 99. És un film important."

Bea Cabezas